

Warszawa, 09-01-2026 r.

BIURO
RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH
Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich
Stanisław Trociuk

II.516.1.2026.DC

Pan
Arkadiusz Myrcha
Sekretarz Stanu Ministerstwo
Sprawiedliwości /ePUAP/

dot. DL-VI.400.1.2025

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na prośbę zawartą w piśmie z dnia 22 grudnia 2025 r. przedkładam uprzejmie uwagi Rzecznika Praw Obywatelskich do projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego, wpisanego do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod pozycją UD344.

Projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny i Kodeks postępowania karnego (UD344) zmierza do doprecyzowania i racjonalizacji podstaw jurysdykcji polskiej w sprawach dotyczących najpoważniejszych zbrodni międzynarodowych oraz poszerzenia praktycznej możliwości wszczynania postępowań wobec cudzoziemców przebywających poza terytorium RP.

Proponowane zmiany art. 113 k.k. oraz art. 10 k.p.k. zostały pierwotnie przygotowane i opracowane przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Karnego¹, a ostateczna wersja ustawy jest niemal odwzorowaniem propozycji Komisji.

Kierunek zmian – pełna implementacja zasady jurysdykcji uniwersalnej – i umożliwienie polskim organom procesowym ścigania sprawców najpoważniejszych przestępstw, tj. zbrodni ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych oraz zbrodni agresji niezależnie od miejsca, gdzie te osoby się znajdują, a także niezależnie od tego, czy do popełnienia przestępstwa doszło na terytorium Polski, jest słuszny. W projektowanym art. 113 k.k. usuwa się bowiem dookreślenie dotyczące zastosowania polskiej ustawy karnej do cudzoziemca „którego nie postanowiono wydać”, a nowe brzmienie przepisu jest następujące: „Niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa, ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego **oraz cudzoziemca, w razie popełnienia przez niego za granicą przestępstwa, do którego ścigania Rzeczpospolita Polska jest zobowiązana na mocy umowy międzynarodowej, lub przestępstwa określonego w art. 5-8bis Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego**, sporządzonego w Rzymie dnia 17 lipca 1998 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 708 oraz z 2018 r. poz. 1753)².”.

W konsekwencji projektowanych zmian, jeżeli wejdą w życie, możliwe będzie wszczynanie postępowań także wtedy, gdy czyn nie ma bezpośredniego związku z terytorium RP, a podejrzany (cudzoziemiec) przebywa poza granicami Polski. Usunięcie z art. 113 k.k. warunku „którego nie postanowiono wydać” ma umożliwić prowadzenie postępowania wobec cudzoziemca przebywającego za granicą. Jeśli organy wymiaru sprawiedliwości państwa, którego obywatele popełniali zbrodnie przeciwko ludzkości, zbrodnie wojenne, czy zbrodnie ludobójstwa, nie dążą do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej sprawców tych czynów zabronionych, a odpowiedzialność przed MTK jest niemożliwa, to polski wymiar sprawiedliwości może interweniować nie tylko wtedy, gdy dana osoba (cudzoziemiec) przebywa na terytorium kraju.

Na płaszczyźnie aksjologii polskiego prawa karnego oraz wizerunku Polski na arenie międzynarodowej (jako państwa, które dąży do ścigania najcięższych zbrodni) projekt należy ocenić pozytywnie. Ryzykiem praktycznym pozostaje skuteczność postępowań: dostęp do dowodów, współpraca międzynarodowa oraz realna możliwość

¹ Projekt Komisji Kodyfikacyjnej jest dostępny na stronie:

<https://www.gov.pl/web/sprawiedliwosc/projekty-aktow-prawnych>.

² Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego sporządzony w Rzymie dnia 17 lipca 1998 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 78, poz. 708 z późn. zm.); dalej: Statut MTK.

doprowadzenia podejrzanego do dyspozycji polskich organów. Część spraw może kończyć się na etapie postępowania przygotowawczego albo wymagać długotrwałej współpracy międzynarodowej, co powinno być uwzględniane na etapie podejmowania decyzji o wszczęciu lub kontynuowaniu postępowania.

Obawy o „deklaratywny” charakter zmian łagodzi art. 10 § 3 k.p.k., który uzależnia wszczęcie i kontynuowanie postępowania karnego przeciwko osobom wskazanym w art. 113 k.k. od zgody Prokuratora Generalnego. Decyzja o wszczęciu postępowania przeciwko cudzoziemcowi, który popełnił przestępstwo z art. 5 – 8bis Statutu MTK poza terytorium Polski i przebywa za granicą, powinna uwzględniać realne możliwości osiągnięcia celów postępowania (art. 2 § 1 k.p.k.), w tym w szczególności możliwość pozyskania dowodów w trybie współpracy międzynarodowej oraz perspektywę zapewnienia obecności podejrzanego na potrzeby postępowania. Przesłankami wyrażenia zgody na wszczęcie i kontynuowanie postępowania są „ważny interes państwa lub interes międzynarodowy w ściganiu”. Obie przesłanki to klauzule generalne. Jeśli chodzi o „ważny interes państwa”, to k.p.k. kilkakrotnie używa tego sformułowania m.in. w art. 100 § 7 k.p.k., art. 157 § 2 k.p.k. czy art. 360 § 1 lit. c k.p.k. W doktrynie procesu karnego, na gruncie art. 360 k.p.k.³, wskazuje się, że klauzulę generalną „ważnego interesu państwa” należy rozumieć jako informacje niejawne o klauzuli tajności „tajne” i „ściśle tajne” w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych⁴. Jednocześnie podkreśla się, „że zakres znaczeniowy zwrotu „ważny interes państwa jest szerszy. Może obejmować także okoliczności stanowiące informacje niejawne o klauzuli „poufne” lub „zastrzeżone” (art. 5 ust. 3 i 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych), a także inne okoliczności, które *in concreto* z tego powodu wymagają ochrony przed ich nieuprawnionym ujawnieniem”⁵. W projektowanym art. 10 § 3 k.p.k. klauzula ta pełni inną funkcję (selekcyjną, decyzyjną), dlatego wymaga doprecyzowania kryteriów jej stosowania albo zastąpienia

³ Tak: D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2025, art. 360. Tak również: M. Burdzik [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Zagrodnik, Warszawa 2024, art. 360; R. A. Stefański, S. Zabłocki [w:] R. A. Stefański, S. Zabłocki, *Kodeks postępowania karnego. Tom. III. Komentarz do art. 297-424*, Warszawa 2021, art. 360.

⁴ Ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1209).

⁵ Tak: D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2025, art. 360. Tak również: M. Burdzik [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Zagrodnik, Warszawa 2024, art. 360; R. A. Stefański, S. Zabłocki [w:] R. A. Stefański, S. Zabłocki, *Kodeks postępowania karnego. Tom. III. Komentarz do art. 297-424*, Warszawa 2021, art. 360.

rozwiązaniem spójniejszym terminologicznie. Przesłanka „ważnego interesu międzynarodowego” nie pojawia się w przepisach procesowych. Dla potrzeb art. 10 § 3 k.p.k. „ważny interes międzynarodowy” można rozumieć jako interes w zapobieganiu bezkarności sprawców zbrodni objętych art. 113 k.k. w zakresie wynikającym z zobowiązań międzynarodowych RP oraz konieczności współpracy międzynarodowej w sprawach karnych. Konieczne będzie zatem wypracowanie rozumienia tego pojęcia w piśmiennictwie i orzecznictwie.

W odniesieniu do klauzul generalnych z projektowanego art. 10 § 3 k.p.k. można mieć dwie wątpliwości. Po pierwsze, w przypadku ścigania zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni ludobójstwa czy zbrodni agresji pojęcie „ważnego interesu państwa” nie może być rozumiane w taki sam sposób jak w przepisach odnoszących się do jawności wewnętrznej (dostępu do akt sprawy karnej i doręczania decyzji procesowych) i zewnętrznej (jawności rozprawy głównej). W przypadku ścigania tego rodzaju czynów zabronionych ważny interes państwa wiąże się z dążeniem do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej sprawców najcięższych przestępstw oraz pozycją Polski na arenie międzynarodowej, a nie np. ochroną suwerenności państwa, czy ochroną funkcjonariuszy, czy żołnierzy prowadzących działania operacyjne. Prowadzi to do sytuacji, kiedy ta sama klauzula generalna na gruncie różnych przepisów tej samej ustawy może być wypełniana odmienną treścią. Tymczasem zgodnie z § 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”⁶ do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami. W literaturze wskazuje się, że z ww. przepisu wynika postulat konsekwencji terminologicznej, w tym zakaz nadawania temu samemu zwrotowi odmiennego znaczenia normatywnego w obrębie tego samego aktu⁷.

Po drugie, przesłanka „ważnego interesu państwa” może w praktyce w znacznym stopniu pokrywać się z „ważnym interesem międzynarodowym”, który, w projektowanym art. 10 § 3 k.p.k., jest odrębną podstawą podjęcia decyzji o ściganiu czynów określonych w art. 113 k.k. Zatem dwa sformułowania – ważny interes państwa i ważny interes międzynarodowy – bez wskazania kryteriów ich rozróżnienia mogą prowadzić do dublowania podstaw decyzji. Nie jest to zgodne z zasadami techniki

⁶ Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 283).

⁷ G. Wierczyński [w:] *Komentarz do rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”* [w:] *Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz, wyd. II*, Warszawa 2016, Załącznik § 10.

prawodawczej, zwłaszcza z § 10 wyżej wskazanego rozporządzenia. Z tego przepisu wynika także postulat, aby różnym zwrotom nie nadawać tego samego (albo w istocie nierozróżnialnego) znaczenia⁸. Dodatkowo, może budzić wątpliwości sformułowanie „ważny interes międzynarodowy”, ponieważ jest ono nieostre i niezakotwiczone w siatce pojęciowej k.p.k. Dodatkowo, może sugerować przyznanie Polsce szczególnej, ponadstandardowej roli w egzekwowaniu prawa międzynarodowego, co niekoniecznie jest sformułowaniem fortunnym.

W projekcie art. 10 § 3 k.p.k. przygotowanym przez Komisję Kodyfikacyjną posłużono się klauzulą generalną „ważnego interesu Rzeczypospolitej Polskiej w ściganiu” zbrodni wskazanych w Statucie MTK. Zbliżona klauzula występuje w art. 589c § 5 k.p.k. w odniesieniu do wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych („ochrona ważnego interesu Rzeczypospolitej Polskiej”). W tym kontekście zamiast przesłanek „ważnego interesu państwa” oraz „(ważnego) interesu międzynarodowego” lepsze jest sformułowanie „ważny interes Rzeczypospolitej Polskiej w ściganiu”, bo jest spójne z terminologią k.p.k. i zmniejsza ryzyko dublowania podstaw decyzji.

Odrębna przesłanka „(ważnego) interesu międzynarodowego” sugeruje, że organ krajowy – polski Prokurator Generalny będący Ministrem Sprawiedliwości – może samodzielnie identyfikować i realizować „interes międzynarodowy”. Istnieje obawa, że można to odczytać jako przypisywanie Polsce roli „strażnika” interesu międzynarodowego w ściganiu zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni ludobójstwa czy zbrodni agresji. Niezależnie od tego, „interes międzynarodowy” w decyzji Prokuratora Generalnego i tak musi być odnoszony do interesu Rzeczypospolitej Polskiej, bo decyzja jest podejmowana przez organ krajowy i wywołuje skutki w polskim porządku prawnym. W praktyce zatem „interes międzynarodowy” i tak jest elementem „ważnego interesu Rzeczypospolitej Polskiej w ściganiu”, np. w zakresie wykonywania zobowiązań międzynarodowych, współpracy w sprawach karnych, czy ochrony praw jednostek.

Warto także nadmienić, że decyzja Prokuratora Generalnego o ściganiu określonej osoby podejrzewanej o popełnienie zbrodni z art. 5-8bis Statutu MTK w razie ujawnienia okoliczności wskazujących na możliwość prowadzenia postępowań równoległych w Unii Europejskiej może wymagać uruchomienia mechanizmu konsultacji zgodnie z decyzją ramową 2009/948/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zapobiegania

⁸ G. Wierczyński [w:] *Komentarz do rozporządzenia w sprawie "Zasad techniki prawodawczej"* [w:] *Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz, wyd. II*, Warszawa 2016, Załącznik § 10.

konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów⁹. Przepis art. 592a k.p.k. stanowi, że „Jeżeli zachodzą okoliczności wskazane w art. 590 § 1, art. 591 § 1 lub inne okoliczności nasuwające przypuszczenie, że co do tego samego czynu tej samej osoby wszczęto postępowanie karne w Rzeczypospolitej Polskiej i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, sąd lub prokurator występuje do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej z wnioskiem o udzielenie informacji o tym postępowaniu”. W przypadku konfliktów jurysdykcyjnych z państwami spoza UE brak jest w k.p.k. analogicznej, sformalizowanej procedury konsultacji; konsultacje odnośnie do ewentualnej możliwości prowadzenia postępowań równoległych odbywają się w ramach instrumentów współpracy międzynarodowej w sprawach karnych (w szczególności pomocy prawnej) oraz uzgodnień między właściwymi organami, zależnie od podstawy traktatowej lub zasady wzajemności. W obecnej sytuacji, tj. połączenia funkcji Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego, kwestia podziału kompetencji w tym zakresie ma znaczenie ograniczone. Jednak jeśli dojdzie do rozdzielenia tych funkcji, przepis art. 10 k.p.k. powinien wskazywać, jaki organ prowadzi ustalenia mające na celu zapobieganie konfliktom jurysdykcyjnym. Z uwagi na zewnętrzny wymiar decyzji, związany z realizowaniem przez Polskę polityki na arenie międzynarodowej, wydaje się, że taka decyzja powinna być podejmowana co najmniej po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości¹⁰.

Warto także zwrócić uwagę, że projektowane zmiany rozszerzają – względem propozycji Komisji Kodyfikacyjnej – zakres kompetencji Prokuratora Generalnego do wyrażenia zgody na wszczęcie i kontynuowanie postępowania także na art. 110 § 1 k.k. Rozszerzenie to jest słuszne, bowiem te same argumenty odnośnie do obciążenia krajowego wymiaru sprawiedliwości, realnych możliwości ścigania, należy odnieść m.in. do cudzoziemca, który popełnił za granicą przestępstwo o charakterze terrorystycznym. Projekt UD344 rozszerza zakres przedmiotowy procesowej kontroli i utrwalania rozmów o art. 8bis Statutu MTK (por. projektowany art. 237 § 3 pkt 19 k.p.k.). W praktyce oznacza to, że działania inwigilacyjne będą mogły być prowadzone także w sprawach o zbrodnię agresji w rozumieniu art. 8bis Statutu MTK. Warto jednak zauważyć, że przepisy ustaw policyjnych i o służbach specjalnych dotyczące kontroli operacyjnej nie

⁹ Decyzja ramowa Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 328, str. 42 z późn. zm.).

¹⁰ Taka propozycja pojawiła się w projekcie Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego.

odwołują się wprost do Statutu MTK i przepisów art. 5-8bis. Pojawia się pytanie, czy np. zakres przedmiotowy kontroli operacyjnej prowadzonej przez np. Policję, SKW albo inną służbę nie powinien wprost odwoływać się do rozdziału XVI k.k. i art. 5 – 8 bis Statutu MTK. Obecnie art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy o Żandarmerii Wojskowej¹¹ pozwala prowadzić działania operacyjne w sprawach o przestępstwa przeciwko pokojowi i ludzkości, ale w sprawach żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową, pracowników zatrudnionych w jednostkach wojskowych w związku z ich zachowaniem się podczas pracy w tych jednostkach oraz w związku z popełnieniem przez nich czynu zabronionego przez ustawę pod groźbą kary, wiążącego się z tym zatrudnieniem, innych osób niż określone podlegających orzecznictwu sądów wojskowych albo jeżeli wynika to z odrębnych przepisów oraz osób niebędących żołnierzami, jeżeli współdziałają z osobami, o których mowa w pkt 1-5, w popełnieniu czynu zabronionego przez ustawę pod groźbą kary albo też jeżeli dokonują czynów zagrażających dyscyplinie wojskowej albo czynów przeciwko życiu lub zdrowiu żołnierza albo mieniu wojskowemu (por. art. 3 ust. 2 pkt 1,3,5 i 6 ustawy o Żandarmerii Wojskowej). Ustawa o Straży Granicznej natomiast przyznaje uprawnienie do prowadzenia działań operacyjnych w sprawach o przestępstwa „ścigane na mocy umów międzynarodowych ratyfikowanych za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, określonych w polskiej ustawie karnej”, co także obejmuje art. 5-8bis Statutu MTK¹². Analogicznie uprawnienia do prowadzenia niejawnej inwigilacji uregulowano w art. 19 ust. 1 pkt 8 ustawy o Policji¹³. W przypadku Służby Kontrwywiadu Wojskowego przepisy ustawy odwołują się do przestępstw „przeciwko pokojowi, ludzkości oraz przestępstw wojennych określonych w rozdziale XVI ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17 i 1228)¹⁴, a także innych ustawach i umowach międzynarodowych”.

Ustawodawca posługuje się różnymi technikami legislacyjnymi w odniesieniu do ścigania zbrodni agresji, zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni ludobójstwa. Niekiedy przepisy zawierają wyraźne odesłanie do rozdziału XVI k.k., a innym razem ustawodawca posługuje się klauzulami generalnymi typu „przestępstwa ścigane na mocy ratyfikowanych umów międzynarodowych” albo inne odesłania

¹¹ Art. 31 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 12 z późn. zm.).

¹² Zob. art. 9e ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 914 z późn. zm.).

¹³ Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 636 z późn. zm.).

¹⁴ Zob. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1405 z późn. zm.).

„zbiorcze”. Skutkiem jest brak przejrzystości: ten sam czyn (np. z art. 5–8bis Statutu MTK) może być objęty uprawnieniami różnych służb, ale na podstawach opisanych inaczej, co utrudnia ocenę dopuszczalności i kontroli legalności działań.

Równoległe projekt UD344 (w zakresie art. 237 § 3 pkt 19 k.p.k.) zmierza do rozszerzenia katalogu przestępstw objętych kontrolą procesową. Powstaje więc pytanie o spójność: skoro ustawodawca dopuszcza kontrolę procesową dla zbrodni ze Statutu (w tym art. 8bis), to dla zwiększenia precyzji należałoby rozważyć analogiczne, jednoznaczne wskazanie tych zbrodni (rozdział XVI k.k. oraz art. 5–8bis Statutu MTK) w przepisach o kontroli operacyjnej w ustawach regulujących działania tych służb, które mogą prowadzić postępowania w sprawach o te przestępstwa.

Podsumowując, co do zasady, projekt zmian należy ocenić pozytywnie. **Zmiana art. 113 k.k. (rezygnacja z warunku cudzoziemca przebywającego na terytorium Polski „którego nie postanowiono wydać”) usuwa istotną przeszkodę w prowadzeniu postępowań wobec cudzoziemców przebywających za granicą i odpowiada celowi jurysdykcji w sprawach zbrodni międzynarodowych.** Skuteczność tych rozwiązań będzie zależeć od realnych możliwości dowodowych i współpracy międzynarodowej, dlatego mechanizm zgody Prokuratora Generalnego w art. 10 § 3 k.p.k. jest zasadny jako instrument selekcji spraw.

Wątpliwości budzą jednak klauzule generalne „ważnego interesu państwa” oraz „interesu międzynarodowego” określone w art. 10 § 3 k.p.k. Są sformułowane zbyt ogólnie i bez kryteriów rozróżnienia, co zwiększa uznaniowość. Klauzula ważnego interesu międzynarodowego jest nową przesłanką wprowadzaną do k.p.k. Preferowanym rozwiązaniem wydaje się klauzula „ważnego interesu Rzeczypospolitej Polskiej w ściganiu” z uwagi na spójność z terminologią k.p.k., przy jednoczesnym wskazaniu, że elementem tego interesu mogą być zobowiązania międzynarodowe i potrzeba współpracy międzynarodowej.

Projektowane rozszerzenie katalogu procesowej kontroli i utrwalania rozmów (art. 237 § 3 pkt 19 k.p.k.) uzasadnia rozważenie wprowadzenia zmian gwarantujących spójność rozwiązań także w obszarze czynności operacyjno-rozpoznawczych. Obecne odesłania w ustawach kompetencyjnych poszczególnych służb są rozproszone i niejednolite. Celowe wydaje się rozważenie ich doprecyzowania poprzez jednoznaczne wskazanie rozdziału XVI k.k. oraz art. 5–8bis Statutu MTK, aby zwiększyć przejrzystość i kompatybilność podstaw prawnych działań inwigilacyjnych w trybie procesowym i pozaprocesowym.

Mając na uwadze powyższe, stosownie do art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich¹⁵, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o dokonanie analizy wskazanych w niniejszym stanowisku problemów. Będę także wdzięczny za poinformowanie mnie o stanowisku zajęтым w przedstawionej materii

Z wyrazami szacunku

Stanisław Trociuk

Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich

/-wydano i podpisano elektronicznie/

¹⁵ Ustawa z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2024 r., poz. 1264).